

Непрекъснато се простиратъ голѣми гори отъ джбъ, габъръ, брѣстъ, ясенъ, диви круши и дрѣнъ и всрѣдъ тѣхъ се виятъ пжтеки и шосета, които представятъ безкрайни вѣнчести алеи. Пжтуването презъ тия осои е поетично, но преди бѣше твърде опасно поради честитѣ разбойнически нападения.

Като изключимъ оголенитѣ скалисти мѣста край Акаданларъ, земята е плодородна. Но въпрѣки хубавитѣ гори и плодородната земя, Делиорманъ е слабо населенъ поради своето голѣмо безводие.

Причина за безводието сж варовититѣ скали подъ плодородната почва. Тѣ лесно пропускатъ дъждовната вода, която се набира, когато стигне дълбокитѣ непротпускливи пластове. Въ нѣкои долове, гдето варовититѣ пластове се прекъсватъ, подземната вода често избликва въ видъ на буйни извори. Но тѣ сж рѣдко явление. На много мѣста се копятъ плитки кладенци, които иматъ малко и недостатъчно вода. Дълбокитѣ кладенци съ много вода струватъ скъпо — трѣбва да се копае до 100 метра; такива сж малко. По-рано често се срѣщаха тѣй нареченитѣ гьолджуци — изкуствени локви край селото, въ които се набира дъждовната вода презъ годината. Оттамъ се взема вода за пиене, за миене, тамъ се пои добитѣка, тамъ плуватъ ятата селски патици. Вода въ Делиормана има много, но тя е дълбоко. Щомъ като се уреди водоснабдяването на тая областъ, което лесно може да стане съ голѣми помпени съоръжения, видѣтъ, поминѣкътъ и благосъстоянието на тая земя ще се измѣнятъ коренно, и тя ще може да изхрани тройно по-голѣмо население отколкото днесъ.

Съвсемъ другъ изгледъ има сжщинска Добруджа. Тя е просторна, вълнообразна равнина между Делиормана и морето съ срѣдна височина 250—200 метра, която се снижава къмъ морския брѣгъ. Надъ основнитѣ варовити скали е наслоенъ дебелъ пластъ плодородна почва, която е дала името Златна Добруджа на тая земя.